

Signe Larsen og Carsten Stage i RÆSON:

Demokrati med en pistol for panden

”Skal man tvinge folk ind i stemmeboksen med en pistol for panden, eller i stedet give Irak ro til selv at skabe en demokratisk udvikling? Det sidste har Irak-krigen i hvert fald ikke været i stand til. Besættelsestropperne skal ud af Irak, så FN kan tage over med fredsbevarende styrker. Kun på den måde får Irak mulighed for, at stabilisere sig oven på de sidste turbulente årtier.” Signe Larsen og Carsten Stage vælger på vegne af Minoritetspartiets Ungdom i RÆSONs serie de fem væsentligste begivenheder på verdensscenen i 2004.

Af Signe Larsen og Carsten Stage

De fem (plus én) vigtigste begivenheder på verdensscenen i 2004:

1. Det amerikanske præsidentvalg: ”inkarnationen af den generelle forsimpning og forhærdelse”

2. Yassir Arafats død: ”en epoke er slut”

3. Irak-krigens udvikling: ”skal man tvinge folk ind i stemmeboksen med en pistol for panden?”

4. EU-forfatningen: ”traktatens essens er noget af det de danske vælgere med rette er mest skeptiske over for”

5. Tsunamien i Asien: ”en imponerende og prisværdig opbakning til nødhjælpsarbejdet”

Plus én. Mordet på Theo van Gogh – ”En af de udenrigspolitiske hændelser, som har haft størst indflydelse på integrationsdebatten i Danmark”

1. Det amerikanske præsidentvalg

2004 blev det år, hvor den amerikanske præsident George Bush fik mandat til at fortsætte sin ”krig mod terror” af den amerikanske befolkning. Amerikanerne sagde nej til den lidt mere intellektuelle Kerry, og støttede op om krigeren Bush. For man ved som bekendt, hvad man har, og der er samtidig ikke noget som en krig, der kan få verdens eneste stormagt til at rykke sammen. Bushs genvalg kom på den måde til at stå som inkarnationen af den generelle forsimpning og forhærdelse, der for tiden desværre kendetegner den udenrigspolitiske scene.

2. Yassir Arafats død

Med Arafats død sluttede en epoke i den israelsk-palæstinensiske konflikt. Arafat satte palæstinenserens sag på dagsordenen, men han udviklede sig også til et af symbolerne på det principielt uløselige aspekt i konflikten. Forhåbentligt kan hans efterfølger Mahmud Abbas afslutte, hvad Arafat ikke selv formåede og dermed bringe fred, selvbestemmelse og værdige levevilkår til det undertrykte palæstinensiske folk.

3. Irak-krigens udvikling

Krigen i Irak har efterhånden udviklet sig til en grupp vækkende føljeton af sammenstød mellem amerikanerne og den civile befolkning. De rystende billeder af de ”nye tilstande” i Abu Ghraib-fængslet har naturligvis blot tilspidset konflikten. Den forståelige modstand mod en besættelsesmagt, der ikke har FN bag sig, men primært styres af amerikanske olieinteresser og neo-konservativ patriotisme, får dog tilsyneladende ikke de væbnede styrker til at skifte stil. Demokrati skal der til, koste hvad det vil! Spørgsmålet er selvfølgelig bare, om man skal tvinge folk ind i stemmeboksen med en pistol for panden, eller i stedet give Irak ro til selv at skabe en demokratisk udvikling? Det sidste har Irak-krigen i hvert fald ikke været i stand til. MPU mener, at besættelsestropperne skal ud af Irak, så FN kan tage over med fredsbevarende styrker. Kun på den måde får Irak mulighed for, at stabilisere sig oven på de sidste turbulente årtier.

4. EU-forfatningen

29/10 underskrev Fogh Rasmussen den nye EU-forfatning, som nu skal ratificeres af medlemslandene. Enkelte, herunder Danmark, er nødt til at sende traktaten til folkeafstemning,

hvilket dog bør skabe alvorlige problemer for Fogh. Traktatens essens er nemlig noget af det de danske vælgere med rette er mest skeptiske over for, dvs. superstatsretorik og ideen om en samlet europæisk grundlov. Det mellemstatslige samarbejde og nærdemokratiet er for alvor under beskydning i det nye udspil, men med SF's uforståelige støtte til EU-forfatningen er vejen måske desværre banet for en generel nedtoning af den danske EU-skepsis. SF's forsøg på at blive en del af det gode selskab, vil dog vise sig at være dyrekøbt, hvis resultatet bliver en ny suveræn europæisk forfatning.

5. Tsunamien i Asien

Både de voldsomme ødelæggelser og den meget store opmærksomhed og opbakning til ofrene for tsunamien i Asien vil stå tydeligt i erindringer om 2004. En hel del vesterlændinge havde katastrofen tæt inde på livet, og mange familier har lidt store tab. Vi har dog heldigvis været vidne til en imponerende og prisværdig opbakning til de forskellige nødhjælpsorganisationers store og intensive arbejde i denne sammenhæng. Forhåbentligt vil katastrofen dog også være med til at åbne vore øjne for de mindre synlige, men ikke mindre alvorlige katastrofer, der udspiller sig de steder i verden, hvor hverken turisterne eller medierne sætter deres fødder. Dvs. der hvor nød, sult, død og sygdom desværre er hverdag og ikke en undtagelsestilstand.

Forhåbentligt vil katastrofen dog også være med til at åbne vore øjne for de mindre synlige, men ikke mindre alvorlige katastrofer, der udspiller sig de steder i verden, hvor hverken turisterne eller medierne sætter deres fødder.

Plus én: Mordet på Theo van Gogh

En af de udenrigspolitiske hændelser, som har haft størst indflydelse på integrationsdebatten i Danmark er uden tvivl mordet på den hollandske filminstruktør og provokatør Theo van Gogh. I kølvandet på denne forfærdelige og utilgivelige handling er de danske muslimer over en bred kam

blevet beskyldt for at ville indskrænke ytringsfriheden, og de danske politikere melder sig gerne under fanerne for at bekæmpe f.eks. blasfemiparagraffen i ytringsfrihedens navn. Det er naturligvis altid godt at se en helhjertet kamp for de demokratiske friheder i en tid, hvor de generelt behandles mere og mere skødesløst. Men dette gør det ikke mindre tankevækkende og ulykkeligt, at et vidtfavnende kor af politikere står på nakken af hinanden for at udråbe netop vores mest forfulgte og marginaliserede religiøse mindretal til demokratiets allerstørste fjende. Det virker mildest talt ikke som om, at det er ytringsfriheden man kæmper for. Tværtimod drejer det sig snarere om en knap så ædel kamp for retten til at forhåne og nedgøre andre menneskers tro.

Danmarks verden i 2005

I MPU mener vi, at Danmark med sin plads i Sikkerhedsrådet skal kæmpe for at rehabilitere FN's position som det vigtigste og mest beslutningsdygtige udenrigspolitiske fællesskab, og dermed samtidig gøre op med den omsiggribende og farlige amerikanske enegang. Derudover kan man kun håbe på, at Danmark forhåbentligt vil tage sin rolle i den globale verden mere seriøst i fremtiden. Dette kunne bl.a. manifestere sig i, at den politiske debat ikke altid vil dreje sig om, hvordan vi i Danmark kan sno os uden om at bidrage økonomisk til u-lande eller undgå at modtage kvoteflygtninge fra verdens brandpunkter, fordi de ikke er "rentable". Den siddende regering har desværre været med til at "brande" Danmark som et selvtilstrækkeligt og navlepillende land. Dette vil fremtiden forhåbentlig ændre på!

Signe A. Engelbreth Larsen (f.1980) er bachelor i Religionsvidenskab ved Aarhus Universitet og læser Filosofi som sidefag ved Københavns Universitet. Medinitiativtager til Minoritetspartiets Ungdom. **Carsten Stage** (f.1980) er magisterstuderende ved Nordisk Sprog og Litteratur i Århus. Begge stiller desuden op for Minoritetspartiet ved det kommende folketingsvalg.